

Ami átjut

Hatalmas, korrodált fémtároló.

Benne kódok, excelfüggvények (tessék azt a pivot táblát használni), kávészünetek, telefoncsörgés, nem megbeszélésnek hívott meetingek, reggeli tömött BKV-busz, útvonallezárás, késés, túlóra, hangos szó, rosszul megírt riport, hibás számok, volt kollégák hívása, túl sok leszervezett esemény. A tároló tele van. Valami szivárog belülről. Rozsdás ócskaság.

Már rég rácsuktad a fémajtót. Lelakatoltad hétszer. Mégis újra visszamész hozzá. Elfordítod a kulcsot. A számok elolvadnak, a riportok cseppfolyóssá válnak.

Sistereg.

De a tároló tartalma nem előnt. Formál.

Ebben nincs több hely. Ezt te is érzed.

A többi rekeszt is nyomja, szúrja, némelyiknek már teret sem hagy.

Ha tovább tömöd, a fejed reped szét.

A halvány repedéseken azonban nemcsak kifelé szivárog valami, hanem befelé is.

A bent rothadó tömeget lassan kiszorítja valami egészen más: fények, színek, elfelejtett mozdulatok.

A gyermekkorod csúszik át rajtuk először —
az almaszedések íze, a nagymamád kertjének zöldje,
a kék ég, a nyarak lassú ringása.
Halványkék búzavirág, pipacsok, amiket apáddal szedtél.
Az ő hamvai, amiket a folyó vitt tovább.
A Duna, amelyben úsztál,
fuldokoltál néha,
de evezted, nevettél,
és éltél.

Ilyen sem lesz már többé.

Tudod ezt régóta. Nemcsak benned nincs már hely: odakint is melegsik minden.

A folyó lassabban lélegzik, a nyár már perzselő,
a kert színe is fakó.

Ami a repedésen át most beáramlik, az mégis fény.
Nem harsány, nyers fény, hanem óvatos, emberi.

Suttog:

Van tovább — de nem a tároló felé.